

Tuđmanova ideja pomirbe jedini je siguran put opstojnosti Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda!

Pojašnjavajući svoju izjavu, izrečenu u Parlamentu BiH, aktualni hrvatski predsjednik Ivo Josipović, praćen smiješkom svoga srbijanskog kolege Borisa Tadića tijekom posjeta Mađarskoj, otišao je tako daleko da je Republiku Hrvatsku okvalificirao glavnim krivcem za ratna stradanja hrvatskoga naroda u BiH.

„Da je ta politika išta vrijedila broj Hrvata u BiH ne bi bio gotovo prepolovljen u odnosu na predratno vrijeme“, doslovce je izjavio aktualni hrvatski predsjednik. Ovom izjavom, koja u Republici Hrvatskoj nije naišla na značajniji odjek, Ivo je Josipović nastavio svoju, ranije započetu misiju, perfidnog krivotvorenja povijesnih činjenica.

□ □ Širenjem ovakvih suludih teza Ivo Josipović se, po uzoru na svoga prethodnika, pokušava putem medija obračunati s političkom ostavštinom prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Znajući dobro da je temeljna politička ostavština prvoga hrvatskog predsjednika, zapravo, neovisna i suverena Republika Hrvatska, onda se kao prioritetni cilj ovakve Josipovićeve politike pokazuje kao njegov osobni obračun s državom na čijem se čelu nalazi.

□ Josipović negira velikosrpsku agresiju

□ □ Možda će se nekome ove riječi učiniti odveć snažnima i neargumentiranima, međutim kako drukčije tumačiti nakane političke persone koja negira sve političke vrijednosti koje su dovele do stvaranja države koju on osobno danas u svijetu predstavlja? Kako drukčije protumačiti Josipovićevo negiranje velikosrpske agresije na hrvatski narod u BiH u razdoblju 1992.-1995.? Kako, valjano, protumačiti Josipovićeve pokušaje negiranja agresije militantnih bošnjačkih krugova na prostore središnje Bosne i doline Neretve, počinjene u razdoblju 1993. i 1994.? Kako drukčije protumačiti Josipovićeve „nesmotrene“ pokušaje produbljivanja starih teza, kao i nametanje novih, o kolektivnoj krivnji hrvatskoga naroda?

□ □ Kako drukčije protumačiti Josipovićevo negiranje odsudnih bitaka koje su pripadnici HVO-a vodili u dolini Neretve i Livanjskom polju u proljeće 1992., čime je uspješno obranjen krajnji jug Republike Hrvatske, ali i opstojnost i državnost BiH, u bilo kakvom obliku? Kako drukčije protumačiti Josipovićevo negiranje bošnjačkih zločina nad Hrvatima počinjenih u Bugojnu, Travniku, Buhinim Kućama, Starom Vitezu, Trusini, Zavidovićima, Zenici, Konjicu, Doljanima, Grabovici, Mostaru, kao i etničkog čišćenja Hrvata s danas većinskih bošnjačkih područja? Kako drukčije okarakterizirati Josipovićevo negiranje i omalovažavanje žrtve koju je hrvatski narod podnio u borbi za vlastitu opstojnost?

□ □ Raščlanjujući slojevitost ovakvih Josipovićevih izjava neki će doći i do zaključka kako je, u ovom slučaju, riječ i o njegovom osobnom žaljenju zbog slijeda povijesnih okolnosti koje su rezultirale uspostavom i uspješnom obranom neovisnosti Republike Hrvatske i propašću Jugoslavije, što autor ovih redaka otvoreno ne tvrdi. Međutim, autor ovih redaka postavlja dvojbe na ovakav način, i bez konkretnih odgovora na njih, dolazi do zaključka o iznimnom stupnju krivotvorine povijesnih činjenica, u režiji građanina Ive Josipovića i vrlo velike dvojbenosti njegovih stvarnih političkih ciljeva.

□ Ivo, pokloni se bleiburškim žrtvama!

□

Slična je stvar i s njihovim moralnim vrijednostima. Josipovićeve geste, iskazane tijekom odavanja dužne pošte ahmićkim, jasenovačkim žrtvama; kao i žrtvama u Križančevom Selu, na prvi pogled djeluju kao iznimno moralne. Međutim, kada se sagledaju i njegove izjave u kojima je nekoliko puta naglasio kako ne želi posjetiti Bleiburg, ovi njegovi postupci bivaju, istodobno, obasjani nekim sasvim drugim svjetlom.

□

□□ Prisjećajući se, također, izjava njegovih stranačkih kolega o Tuđmanovoj ideji pomirbe sinova hrvatskih partizana, domobrana i ustaša, dolazimo i do zaključka o Josipovićevom stavu o podjelama u hrvatskom društvu nastalim prije skoro sedam desetljeća. Da su kojim slučajem Josipovićeve političke nakane, ujedno, i moralno nedvojbene, onda bi uz iskazivanje dužne pošte ahmićkim, jasenovačkim, i žrtvama u Buhinim Kućama, istovjetno poštovanje iskazao i prema bleiburškim žrtvama, žrtvama Gologa otoka i drugim brojnim žrtvama počinjenim nad hrvatskim narodom u ime komunizma i Jugoslavije.

□

□□ Ivo Josipović bi svoju moralnost i stupanj političke iskrenosti i odgovornosti pred vlastitim narodom mogao pokazati i na Širokom Brijegu. Zajedno s Borisom Tadićem, naime, Ivo Josipović se u sjeni stoljetnoga širokobriješkog hrasta može pokloniti i svetoj žrtvi dvanaestorice širokobrijeških mučenika, koji svoje živote izgubiše samo zbog vjere u Boga i pripadnosti svome hrvatskom narodu. Ne napominjem slučajno Široki Brijeg i smrt nedužnih franjevaca u ovom kontekstu. Sa sigurnošću se, naime, znade da dio odgovornosti za njihovu smrt, na sebi nose nekadašnji bliski partijski suradnici nekih bližih srodnika današnjega hrvatskog predsjednika.

□

Predsjednikovi drugovi su ubijali hercegovačke Hrvate

□

□□ Drugi dio odgovornosti leži na njihovim partijskim i partizanskim šefovima iz Srbije: Petru Drapšinu, Bošku Šiljegoviću, Boži Božoviću, Dušanu Koraću i Aleksandru Rankoviću. Ovakvom jednom moralnom gestom, izrečenom u ime svojih sunarodnjaka odgovornih za ovaj zločin, Tadić i Josipović bi, istodobno, pokazali da im je svaka žrtva jednaka. Istodobno, ovakvim moralnim činom Ivo Josipović bi dao iznimno snažnu političku poruku prestanka daljih podjela unutar hrvatskog naroda.

□

Hoće li uistinu Ivo Josipović smoći dovoljno snage i krenuti ovim putem, pokazujući tako da sinovi hrvatskih partizana i ustaša nisu ništa krivi za zločine koje su njihovi roditelji počinili zbog zaslijepljenosti, svatko svojom, ideologijom? Teško je u to vjerovati! U tom slučaju Josipović bi otvoreno pokazao da je Tuđmanova ideja pomirbe jedini siguran put opstojnosti Republike Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda!

Ilija Zovko

